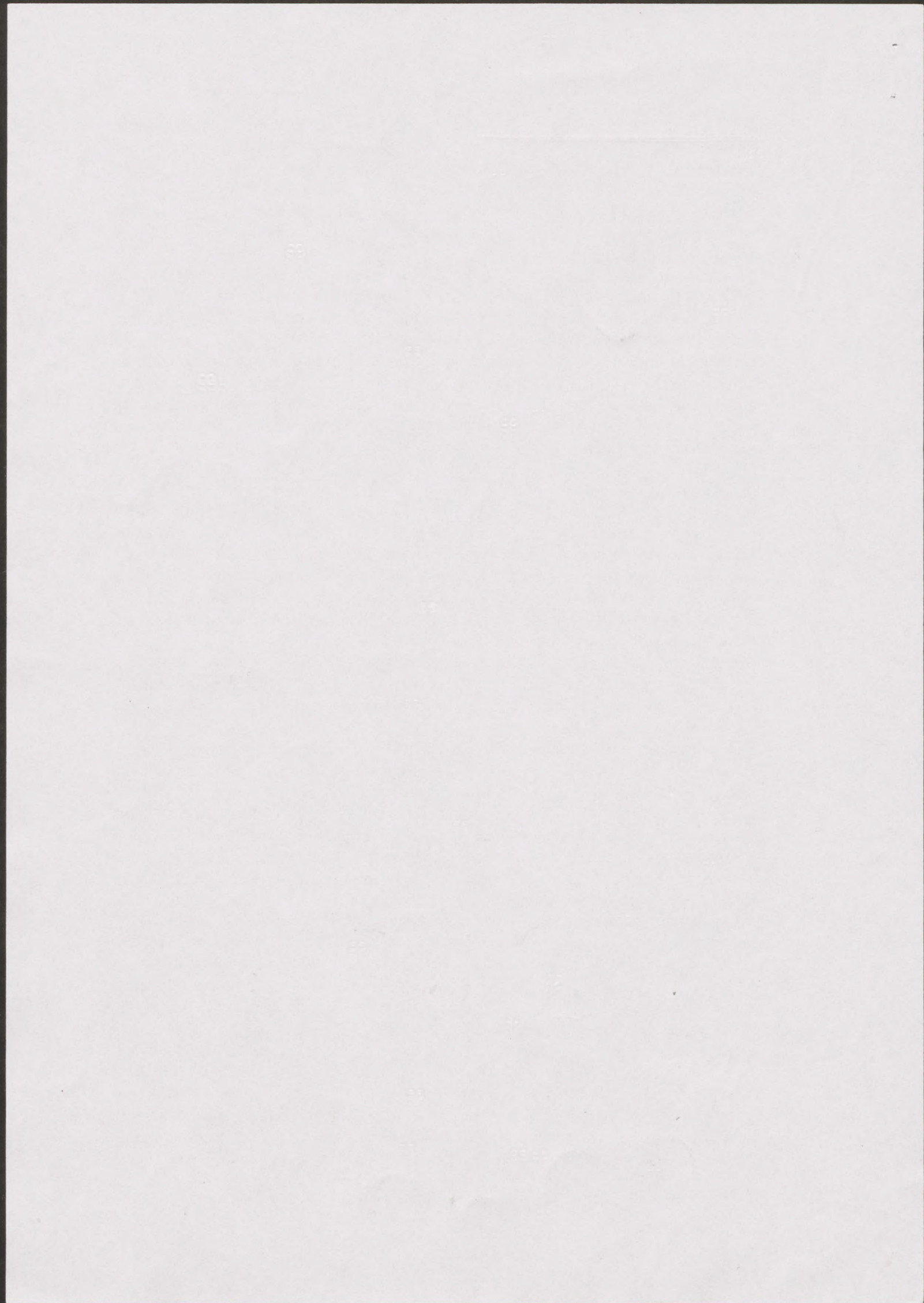

HRYBACZ Jerzy

1. Jerzy Hrybacz pseudonim „Mur” syn Jana Kazimierza i Zofii Franciszki z d. Piekarskiej
2. 7 marca 1927 r. Wilno
3. Nie dotyczy.
4. Syn zawodowego wojskowego służącego w 3 PAC Wilno. Ojciec był ochotnikiem w wojnie polsko-bolszewickiej. Matka była legionistką w Batalionie Wileńskim OLK w czasie wojny polsko-bolszewickiej.
Do wybuchu wojny uczęszczał do Szkoły Ćwiczeń przy ulicy Ostrobramskiej 9. Od 1933 r. był zuchem, a od 1937 harcerzem 3 Wileńskiej Drużyny Harcerzy.
5. W roku 1940 ukończył szkołę powszechną i zdał do polskiej V-tej Szkoły Średniej (gimnazjum im. Króla Zygmunta Augusta) w Wilnie.
6. Po wkroczeniu wojsk niemieckich i zamknięciu polskich szkół kontynuował naukę na tajnych kompletach należąc do tajnego harcerstwa (Szare Szeregi) biorąc udział w kolportażu prasy podziemnej, małym sabotażu i zbieraniu informacji dotyczących ruchu wojsk, z uwagi na to, że przez całą okupację mieszkał w pobliżu koszar wojskowych.
7. Działalność konspiracyjną rozpoczął w Garnizonie Wileńskim w Dzielnicy A (Kalwaryjska) w lutym 1944 roku. 3 czerwca 1944 wstąpił do oddziału partyzanckiego ORKO pod dowództwem por. „Groma” Władysława Kitowskiego, gdzie został przydzielony do plutony kolarzy (d-ca plutonowy „Popiel” Waclaw Frąckiewicz) sekcja kaprała „Cichego” Jerzego Cichockiego.
W oddziale brał udział we wszystkich akcjach plutonu oraz w akcji zdobywania Wilna „Ostra Brama”. W akcji tej z jego sześciuosobowej sekcji zginęli kapral „Cichy” dowódca sekcji i partyzant „Pat” Sawicz Waldek. Obaj mieli po 17 lat (podobnie jak „Mur”) i obaj zostali pochowani na cmentarzu Rossa, obok płyty pod którą leży serce marszałka Piłsudskiego.
8. Po powrocie z akcji do m.p. 17 lipca przybył goniec od ppłk. „Strychańskiego” Izydora Blumskiego z informacją o aresztowaniu naszych oficerów i poleceniu wymarszu Oddziału do Puszczy Rudnickiej.
18 lipca w Puszczy Rudnickiej ppłk. „Strychański” rozwiązuje zgrupowanie.
Po rozwiązaniu zgrupowania dołącza do grupy zorganizowanej przez porucznika „Zawadę” Jerzego Urbankiewicza z części ORKO, która ma na celu przedostać się poza linię frontu na tyły Niemców, celem dalszej walki w ramach planu „Burza”
19 lipca grupa zostaje okrążona przez wojska NKWD i zostaje rozbrojona. W czasie konwojowania wziętych do niewoli akowców w miejscowości Pawłowo pod Turgielami, ucieka z konwoju i przedostaje się do majątku Nowe Rakańce, w którym spotyka się z grupą ukrywających się oficerów. Dostaje polecenie udania się do Wilna, przeniesienia listów i nawiązania kontaktów.
Po przybyciu do Wilna nawiązuje kontakt z wachmistrzem „Karbidem” Józefem Baranem szefem ORKO. W Wilnie rozpoczyna naukę w V-tym męskim gimnazjum utrzymując kontakt konspiracyjny. Kilkakrotnie poszukuje go w miejscu jego zamieszkania NKWD. W związku z tym nocuje zwykle po za domem. W tym czasie w szkole zostaje ogłoszony ochotniczy zaciąg do LWP. Zgłasza się ochotniczo do wojska i wyjeżdża do Białegostoku do 4 zapasowego pułku, skąd zostaje skierowany do 2 Frontowej Oficerskiej Szkoły Piechoty w Lublinie. Po ukończeniu szkoły zostaje promowany na podporucznika.
9. W grudniu 1981 zostaje skazany na 1 rok więzienia i 1 rok pozbawienia praw publicznych za nieprzerwanie działalności związkowej w NSZZ „Solidarność”. Usunięty karnie ze szkoły (Zespół Szkół Ekonomicznych w Gorzowie Wlkp.), gdzie

był zastępcą dyrektora. Po odbyciu kary i zwolnieniu z więzienia nie zezwolono mu na prace w młodzieżą w szkole.

10. Nie dotyczy.

11. W 1948 roku zdaje maturę i rozpoczyna studia na Akademii Handlowej w Szczecinie, które kończy w roku 1951. Otrzymuje nakaz pracy na stanowisko nauczyciela przedmiotów ekonomicznych w Państwowym Liceum Handlowym w Gorzowie, przekształconym później w Zespół Szkół Ekonomicznych.

Po odwilży październikowej w 1956 roku organizuje w szkole 7 Wodną Drużynę Harcerzy, której zostaje drużynowym, a następnie pilotem drużyn wodnych w Chorągwi Zielonogórskiej, zdobywając stopień podharcemistrza. Z pracy w ZHP wycofuje się, gdy ruch harcerski został podporządkowany polityce PZPR. W roku 1976 kończy studia doktoranckie na Politechnice Szczecińskiej i broni pracę doktorską w Instytucie Rachunku Ekonomicznego.

We wrześniu 1980 roku organizuje i zostaje przewodniczącym Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w szkole, w której pracuje. W październiku zostaje członkiem Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” w Gorzowie oraz przewodniczącym Regionalnej Komisji Pracowników Oświaty. Był delegatem na I krajowy zjazd NSZZ „Solidarność” w Gdańsku.

17 grudnia 1981 zostaje aresztowany za nieprzerwanie działalności związkowej i skazany wyrokiem sądu wojewódzkiego na 1 rok pozbawienia wolności i dodatkową karę 1 roku pozbawienia praw publicznych. Przebywa kolejno w więzieniach we Wronkach, Sieradzu, Kaliszu i Wrocławiu. Po odbyciu kary i wyjściu z więzienia ma zakaz kontaktu z młodzieżą i zakaz pracy w szkole. Podejmuje prace w Państwowym Teatrze im. J. Osterwy w Gorzowie na stanowisku księgowego. W okresie tym w mieszkaniu jego dokonywane są kilkakrotne rewizje.

W 1988 roku jest współzałożycielem i pierwszym przewodniczącym Klubu Politycznego „Ład i Wolność” w Gorzowie. W kwietniu 1990 roku zostaje mianowany Delegatem Pełnomocnika Rządu ds. Samorządu Terytorialnego na województwo gorzowskie. Jest członkiem założycielem Zjednoczenia Chrześcijańsko-Narodowego i od założenia do końca 1991 roku jest członkiem Rady Naczelnej, a następnie członkiem Zarządu Regionu. W roku 1990 jest współzałożycielem Światowego Związku Żołnierzy AK w województwie gorzowskim. Przez pierwsze dwie kadencje był przewodniczącym komisji rewizyjnej. Jest też członkiem Towarzystwa Miłośników Wilna i Ziemi Wileńskiej oraz „Wspólnoty Polskiej”.

W roku 1991 zostaje wybrany do sejmu I Kadencji z listy Wyborczej Akcji Katolickiej. Od roku 1991 do 1993 jest posłem członkiem Klubu ZChN oraz pracuje w Komisji Obrony Narodowej i Komisji Samorządu Terytorialnego. Równocześnie jest wiceprzewodniczącym Parlamentarnego Zespołu Tradycji Niepodległościowym.

Od 1994 roku jest wykładowcą Uniwersytetu Szczecińskiego. Z chwilą powstania Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Gorzowie w 1998 roku. Zostaje jej profesorem, pełniąc w roku akademickim 1998-99 funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Administracji i Zarządzania, w latach 1999-2003 dyrektora Instytutu Zarządzania i Finansów, a od 1.09.2003 – Prorektora ds. Organizacji i Rozwoju.

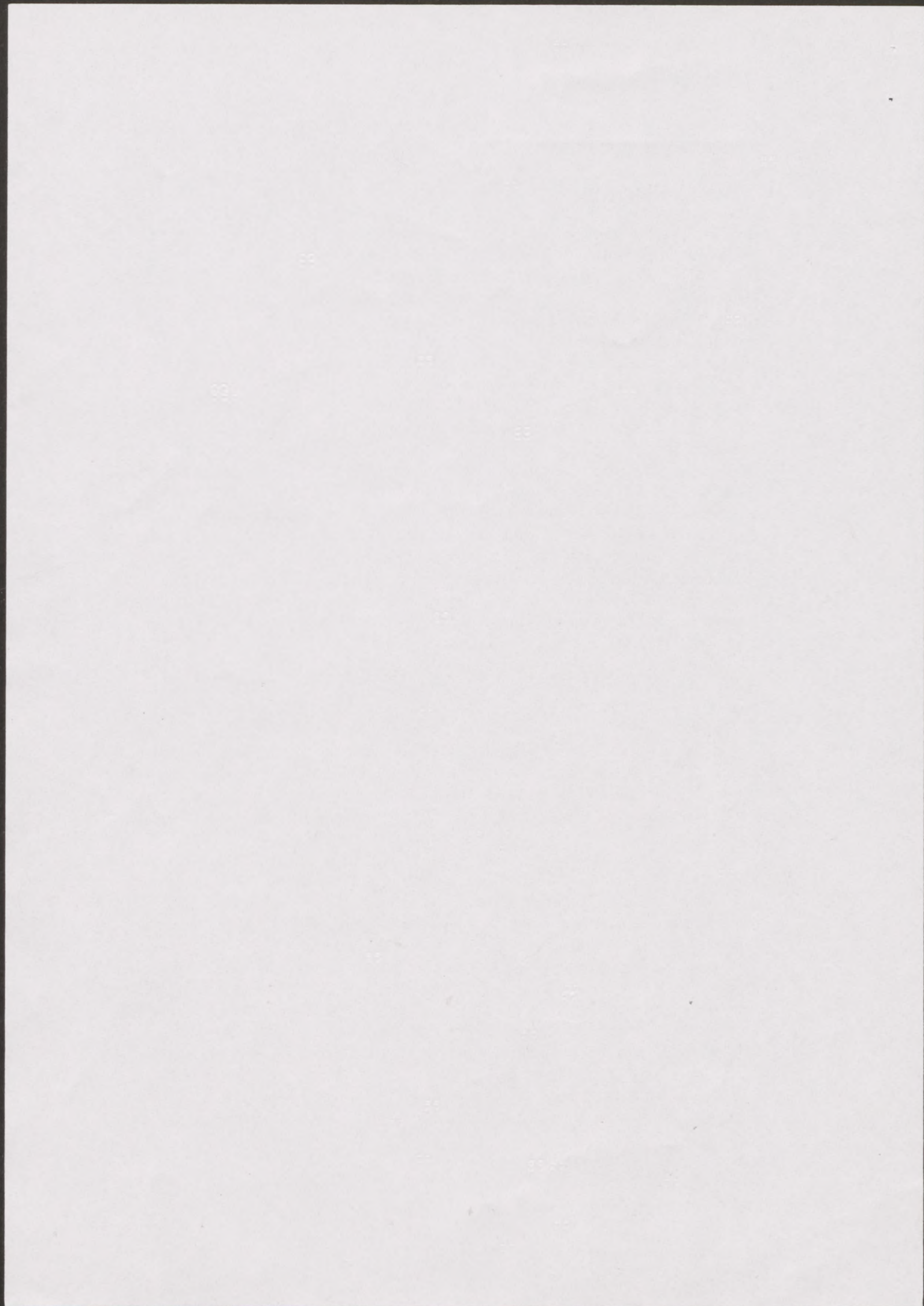
Od 1994 roku jest przez trzy kadencje radnym Rady Miejskiej w Gorzowie, obecnie w klubie Prawa i Sprawiedliwości.

12. Posiadane odznaczenia: Załącznik nr 1.

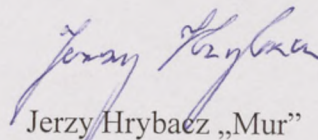
13. 8 maja 1995 roku zostaje przez Ministra Obrony Narodowej mianowany na stopień majora (Załącznik nr 2).

14. - Jerzy Urbankiewicz „Zawada”

Oddział Rozpoznawczy Komendanta Okręgów

- Zeszyty Historyczne „Wiano” zeszyt 4
- Wileński Przekaz suplement nr 11 z 1996 r.
Relacje o żołnierzach ORKO Wileńsko-Nowogródzkiego
Aneks do Kroniki ORKO
 - Wileński Przekaz nr 2/14 z 1992 roku
Oddział Rozpoznawczy Okręgu AK
 - Paweł Rokicki
Armia Krajowa na Wileńszczyźnie 1943-45
Wyd. Barwa i Broń 2003
(s. 139 0 leg. 2087 „Mur” strz. ORKO)
 - Janusz Hrybacz „Zawisza”
Karta Dziejów Wileńskiej i Nowogródzkiej Armii Krajowej
Tow. Miłośników Wilna i Ziemi Wileńskiej, Oddział Gorzów 2001
 - Alojzy Leszek Gzella
Z Polską na ustach
Z dziejów 2 Frontowej Oficerskiej Szkoły Piechoty
(20 IX 1944 – 20 X 1945) Lublin 1999
 - Sejm I Kadencji Rzeczypospolitej Polskiej Parlamentarny Zespół Tradycji
Niepodległościowych
Sprawozdanie ze spotkania PZTN z przedstawicielami środowisk
kombatanckich z dnia 23 października 1992 r. (nr 1/92)
15. - Urząd do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych Decyzja nr 1239.
- Patent Nr 32976 Weteran a Walk o Wolność i Niepodległość Ojczyzny.
16. W załączeniu fotografie. *do wyboru*

Jerzy Hrybacz „Mur”
ul. Kasprowicza 17
66-400 Gorzów Wlkp.

